

Hồi 9

Thiếu Phụ Bịt Mặt

N

ương kim là vị lãnh tụ của phái Thiếu Lâm, thế mà vừa mới một chiều đầu tiên đã học cả máu mồm làm Tử Lăng kinh hoàng thất sắc.

Với thanh đoản kiếm, cũng một chiều thứ nhất thôi, chàng đã hạ một lượt bốn tay cao thủ của Thiếu Lâm Tự, nay mới vừa giao đấu, thanh Tuyệt Tâm Kiếm bị đối phương đoạt mất một cách dễ dàng. Phỏng thử hỏi, chàng còn bao nhiêu tinh thần để ứng chiến.

Tiếng cười the thé của người phụ nữ bịt mặt lại lạnh lạnh vang lên:

- Lão đầu trọc kia! Còn hai chiều nữa, nếu đỡ được, nợ máu của mười bảy năm qua ta sẽ quên cho, bằng không... cuộc đời ngươi cũng sẽ kết liễu từ đây.

Nói xong, nàng vung một chưởng thứ hai...

Luồng chưởng phong này và chưởng thứ nhất hoàn toàn khác biệt.

Tiếng gió rít nghe lạnh người. Chưởng phong bay ra thế như lấp biển dời non, sức mạnh làm rung rinh cả thạch động.

Sau khi trấn tĩnh và điều dưỡng lại kinh lực nội công, Phổ Vân Thiền Sư vận toàn lực tung ra song chưởng nghênh đỡ.

Kim Cang Chưởng được tung ra với mười hai phần công lực.

"Bằng..."

Cả tòa động thất rung chuyển mạnh. Đất cát từ trên trần rơi tuôn xuống mịt mù...

Giây lâu...

Bụi cát dần dần lắng xuống... Tử Lăng trở mắt nhìn kỹ. Lão Phổ Vân loạng choạng thối lui, mặt tái nhợt, nơi vùng ngực đã bị nhuộm một màu đỏ thẫm...

Quay nhìn lại đối phương, đôi vai nàng rung rung, cũng thối lui mất nửa bước.

Nàng lại cất giọng lạnh lạnh, nghe rợn người:

- Thật không hổ là thủ lĩnh của phái Thiếu Lâm. Võ công của ngươi tiến xa hơn mười bảy năm về trước nhiều... Nhưng... hãy tiếp chiêu thứ ba của ta đây này...

Nói xong, xắn tay áo lên, phát tiếp ra một chưởng...

Thấy lão Phổ Văn liên tiếp bị hai chiêu, khí huyết đã kiệt, sức lực mòn mỏi, hướng hồ chi chiêu thứ ba, đương nhiên uy lực của nó sẽ dũng mạnh bội phần. Tử Lăng không nỡ đứng nhìn hòa thượng bị hạ dưới tay kẻ địch, chẳng cần suy nghĩ, chàng nhảy ra quát to:

- Chiêu này để ta đỡ thế!

Vận toàn lực, chàng vùng song chưởng nghênh đỡ.

"Bình!"

Tiếng dội cực mạnh, làm cho cát bụi mịt mù, che khuất tất cả đám người.

Đầu vầng mắt hoa lên, chàng cảm thấy như hàng ngàn cân thép đổ ập xuống. Hai cánh tay tê dại và đau đớn vô cùng, lồng ngực như muốn vỡ ra, từ cổ họng chàng, mùi tanh và mặn của máu tự nhiên dâng trào lên.

Chàng cố nén nuốt xuống số máu tươi đang muốn trào vọt, gắng gượng đứng vững lại, uất hận quát to:

- Yêu phụ! Ta đã biết rõ ngươi là ai rồi.

Ngạc nhiên, phụ nữ bật mặt hỏi:

- Tiểu tử! Công lực của ngươi khá hơn lão trọc một bậc, nhưng... ngươi danh tánh là chi?

- Ta họ Văn, tên Tử Lăng!

Suy nghĩ giây lâu, phụ nữ bật mặt lắc đầu đáp:

- Vô danh tiểu tốt! Tại sao lại đột nhập vào mộ?

- Định tìm ngươi, mới đến đây.

- Ô! Tìm ta! Nhưng có việc gì?

Cố nuốt con máu hận của đòn vừa qua, chàng gần từng tiếng:

- Trước tiên, tôi muốn hỏi Giang Tâm Mỹ cô nương cùng bà có quan hệ nào?

Bất giác giật mình, phụ nữ kêu to:

- Nó là con gái ta. Ngươi đã gặp nó hồi nào? Nó định tìm một người đến Thiếu Lâm Tự đưa thư, chắc là ngươi phải không?

- Đúng đấy!

- Việc ấy không lạ! Xét qua công khó của ngươi, ta tha cho toàn mạng. Hãy mau rút khỏi mộ đi.

- Chuyện đâu dễ dàng thế...!

- Ngươi định muốn đòi hỏi thêm gì nữa? Ân huệ ấy chưa đủ sao?

Khẽ cười, Văn Tử Lăng hỏi vặn:

- Giang Tâm Mỹ cô nương đã trở về hay chưa?

Hồ nghi, phụ nữ bịt mặt vụt gào lên:

- Ngươi... đã lập tâm hãm hại nó rồi à? Ta sớm đã nghĩ ra việc ấy.

Vừa nói, đưa tay ra chộp vào vai Văn Tử Lăng:

Thối lui một bước, Tử Lăng xua hai tay:

- Hãy khoan! Khổ công mạo muội nguy hiểm làm kẻ trao thơ, nay lại đối xử với tôi như thế này, chẳng là vô lý lắm ư?

- Đã vì ta đi trao thơ, tại sao gặp mặt lại còn xuất thủ tấn công?

- Vì tôi chẳng biết bà chính là thân mẫu của Giang Tâm Mỹ cô nương!

Người phụ nữ "hừ" một tiếng:

- Hãy nói mau! Người đem tin gì?

Văn Tử Lăng nheo mày:

- Việc ấy có qua hệ đến sự an nguy của lệnh ái, xin bà thứ lỗi cho lòng tự ái của tôi.

- Hừ! Sự sống chết của ngươi trong tay ta, đừng hòng đứng trước mặt ta mà giở giọng trả treo.

Tử Lăng ngang nhiên dần từng tiếng:

- Nếu bà nghĩ đến sự sanh tử của lệnh ái, thì phải đối xử với tôi tử tế một chút mới được.

Ngẫm nghĩ giây lâu, phụ nữ bịt mặt vụt cười:

- Tiểu tử! Lão nương không quen bị người khác bắt chẹt, yêu sách của ngươi đã dùng không phải lúc!

Nói xong, y đưa năm ngón tay ra như câu liêm, rồi nhắm mắt Tử Lăng chộp xuống.

Cả kinh, Tử Lăng vận dụng toàn lực, đưa ra song chưởng, đồng thời nhảy ra né tránh.

Bất ngờ, bị một đòn phản công mãnh liệt, phụ nữ bị mặt khễ rung rung đôi vai, ra chiều khó chịu.

Tuy tránh được năm vuốt của đối phương, nhưng sự dội ngược của kinh lực và dùng quá độ, nội tạng bị tổn thương, chàng lão đảo té phịch xuống mặt đất.

Mặc dù không còn sức chống cự nữa, nhưng lý trí của Tử Lăng vẫn còn sáng suốt, chàng tự nhủ:

“Người phụ nữ này đối với sự an nguy của Giang Tâm Mỹ, dường như không an tâm mấy! Lời cảnh cáo của mình không có hiệu lực, nên y mới thân nhiên xuất thủ tấn công. Tin tức của nàng đã được bà ấy biết rõ chăng? Lúc nàng bị Thần Mật Khách bắt mang đi, một phụ nữ áo xanh đã vì nàng mà truy kẻ địch. Hay là nàng đã được cứu thoát?”

Đang lúc chàng trai trẻ bị thương té ngồi xuống đất, người phụ nữ bị mặt cũng tạm xả hơi giây lát, bỗng nhiên y vụt gào to lên. Một tiếng gào khủng khiếp như xé màng tai, kế tiếp tung ra song chưởng nhắm đầu Tử Lăng đổ ập xuống.

Không còn sức để chống cự nữa, chàng đành nhắm mắt để chờ chết.

Tánh mạng Tử Lăng lúc bấy giờ như chỉ mảnh treo chuông, thành linh... bốn luồng chưởng phong do hai phía tả hữu ồ ạt đổ tới.

Kế tiếp, bốn luồng chưởng lực từ phía sau thi đua bay ào đến!

Thì ra, Hiệp Lê Tửu Tẩu và Phổ Vân Thiền Sư, mặc dù cảm thấy sức mình không địch lại yêu phụ, nhưng... không thể để y hạ sát Tử Lăng, nên vận công lực bình sanh ra để nghênh đỡ.

Đang lúc ấy, Bồ Tâm Sư Thái và Vân Trung Tử ngẫu nhiên chợt tỉnh lại. Nhờ công lực rèn luyện đã đến bậc tuyệt đỉnh, nên huyết đạo chỉ trong giây phút đã được khai thông. Cả hai đồng nhảy vọt thẳng người lên, thấy tình thế nguy ngập nên lập tức tung chưởng hỗ trợ.

“Ầm!”

Sự va chạm dữ dội của sức tương đương giữa tám luồng kinh lực và hai đạo chưởng phong làm động đá rung rinh, cảnh vật tối sầm lại.

Tiếng nổ vang lên thật khủng khiếp.

Lúc cát bụi lắng tan, kiểm điểm lại, thì thấy cả bọn đều loạn choạng thối lui, khí lực có vẻ tới mức kiệt quệ.

Phụ nữ bịt mặt cũng lão đảo lui lại một bước. Bốn người kia lui về một góc vịn khí tịnh dưỡng.

Mặc dù thắng thế, nhưng cũng bị tổn thương, phụ nữ bịt mặt nổi giận đến cực điểm, cho tay vào lòng rút ra thanh Túy Tâm Kiếm, rồi hữu kiếm tả chuông, đưa ra một đòn quyết tử.

Chẳng lẽ đứng chờ địch thủ hạ sát, bốn người đưa mắt nhìn nhau, đoạn tổng hợp tàn lực ra, gắng gượng đẩy chuông ra nghênh đỡ!

“Ầm!”

Bốn bóng người bị trọng thương lão đảo trong đám bụi mờ. Bên đối diện, một bóng đen cũng bị dội ngược thối lui rồi không chịu đựng nổi, y cũng té phịch xuống đất.

Phiến đá to dưới đất không chịu nổi kinh lực của sức ngã của bóng đen nên vỡ tan ra.

Tình thế xoay chiều một cách quá bất ngờ, Phổ Vân Thiền Sư giật mình ngơ ngác.

Đỡ được chuông phong của người phụ nữ kia kể như là may mắn lắm rồi, nhưng... dùng kinh lực để đẩy nàng té nhào là không thể có được!

Phổ Vân Thiền Sư quay đầu ngó lại, một đại hán khôi ngô đang hiên ngang đứng chắn ngang cửa vào mộ.

Cả bọn lần lượt nhận thức ra tình thế.

Hiệp Lê Tửu Tẩu cất tiếng đầu tiên:

- Kính chào hảo hán! Không thể để yên yêu phụ này hành hung tác quái. Xin hảo hán tiếp tay diệt trừ y mới được.

Mặc dù bị thương, phụ nữ bịt mặt vẫn tươi cười sắc súa:

- Thời Thượng Viễn! Nếu không nghĩ ngươi là lão trung bộc của phụ thân ta, thì mạng ngươi đã mất từ lâu rồi. Thật ra ngươi đâu dễ gì ung dung lai vãng nơi Hiệp Lê Sơn này từ bao năm tháng!

Hiệp Lê Tửu Tẩu vừa muốn trả lời, bỗng nhiên gã hảo hán cất tiếng cười rang rang cướp lời:

- Tôi xin phép hỏi các vị còn sức đấu nữa hay không?

Tử Lãng này giờ bị đánh trọng thương té ngồi dưới đất, vụt nháy vọt thẳng người dậy kêu to:

- Dù có chiến đấu đến ba trăm hiệp nữa, chúng tôi cũng chẳng từ nan.

Phổ Vân Thiền Sư thâm hiểu dụng ý của gã đại hán, nếu tỏ thái độ chủ bại, thì phụ nữ bịt mặt kia sẽ thừa cơ đánh nữa. Thật ra bị tổn thương, nhưng y cũng thừa sức để quật ngã từng người một.

Do đó sáu người nhìn nhau hội ý, đồng một lượt từ từ bước sấn tới!

Tình thế khẩn trương vô cùng, một cuộc đụng độ sáu chọi một, sẽ xảy ra quyết liệt.

Bỗng nhiên...

Cất lên một tiếng thét rùng rợn, phụ nữ bịt mặt vụt từ mặt đất bắn mình bay vọt lên đến nóc mộ, lanh lảnh kêu to:

- Ta dung tình cho các người sống thêm hai ngày nữa. Rồi các người sẽ biết lợi hại của ta.

Nói xong, với thế Phi Yến Xuyên Vân, bà ta nhắm vách mộ huyết lao mạnh.

"Sầm..."

Vách đá đột nhiên nứt ra, để lộ một cửa nhỏ, trong nháy mắt kẻ hở liền khép lại như cũ...

Cảnh vật trở lại yên tĩnh và nặng nề...

Khẽ thở dài, Phổ Vân Thiền Sư tiếp:

- Mười bảy năm về trước, lão phu tự đốc xuất kiến tạo ra mộ huyết này, nào ngờ, kẻ lạ lại bố trí thêm nhiều cơ quan bí mật...

Hiệp Lê Tửu Tẩu tiếp lời:

- Già này cư trú nơi vùng này rất lâu, mà nào có hay biết gì...

Vân Trung Tử tỏ vẻ hối hận:

- Lúc này sa cơ bị bắt, chẳng hiểu lý do nào, bần đạo lại cam tâm phục tùng dưới mệnh lệnh của địch mãi đến giờ mới thức tỉnh lại!

Phổ Vân Thiền Sư trầm giọng:

- Tôi nghĩ rằng chắc có lẽ hai vị trúng nhằm Mê Thần Dược.

Đoạn quay sang phía đại hán mới đến thì lễ:

- Kính chào thí chủ, chẳng hay tên họ là chi?

Vuốt chòm râu chấm ngực, người mới đến ngắt ngang:

- Đây là hiểm địa! Chúng mình hãy mau ra khỏi nơi đây...

Vân Trung Tử đề nghị:

- Năm vị Chương Môn còn bị giam giữ trong mộ, sẵn đây chúng ta phải ra tay cứu họ kéo trẻ.

Hiệp Lê Tửu Tẩu xen vào:

- Yêu phụ ấy xem ra đã mệt mỏi, cơ hội này chúng ta không sớm tấn công, còn đợi chừng nào?

Gã hảo hán lắc đầu cười xòa:

- Công tâm mà luận, lão phu cùng chư vị hợp lại đem chọi cùng yêu phụ ấy, chưa chắc đã thắng nổi, huống hồ chư vị đều bị nội thương! Lão phu biết thêm rằng, nơi đây còn có một người sử dụng lối tà môn võ công, cao hơn người phụ nữ ấy một bậc...

Tin ấy vừa tung ra, cả bọn đều kinh tâm táng đờm. Chỉ một yêu phụ nọ thôi cả bọn đã bị một trận toi bời, huống hồ thêm một người giỏi hơn y nữa, sự thảm bại còn đâu đón gắp bội phần!

Rảo mắt nhìn thần sắc của mọi người, gã đại hán mỉm cười tiếp:

- Thôi! Chúng mình hãy rời khỏi đây, rồi sau sẽ bàn tính!

Nói xong, hần liền quay mình đi trước, năm người già trẻ lục đục theo sau...

Ngoài mộ đêm đã khuya, gió thu hây hẩy rung nhẹ rừng lá khua xào xạc, tiếng dế nỉ non không rung cảm được lòng của đoàn người đang mải mê dẫn bước.

Một thời gian trôi qua...

Họ đến vùng phía nam của dãy Hiệp Lê Sơn, cách địa điểm xuất phát hơn mười dặm.

Cả bọn đều đồng ý dừng chân tạm nghỉ.

Phổ Vân Thiền Sư hướng về phía gã đại hán, chấp tay thi lễ:

- Hiện tại thí chủ có thể cho chúng tôi biết quý danh đại tánh?

Tay vuốt râu dài, đại hán cười ha hả:

- Lão thiền sư chớ quên thật! Vậy chẳng nhớ Thiên Nam Chi Hội hay sao?

- À! Vậy ra thí chủ là Thần Mật Khách Đặng Công Huyền.

- Phải! Chính là lão phu.

Cả bọn đều kinh ngạc. Họ nghe danh từ lâu, nhưng chưa được biết mặt. Phổ Vân Thiền Sư neho mày hỏi:

- Xin cho bản đạo hiểu rõ vài điểm thắc mắc! Nguyên do nào Đặng thí chủ biết được có người võ công hơn cả yêu phụ áo xanh ấy?

- Vì lão phu đã gặp người ấy rồi! Bản lãnh của y còn hơn phụ nữ lúc này một bậc. Đem tài học của lão phu ra so sánh, tỷ như như châu chấu chống xe, nên lão mới khuyên quý vị mau rời khỏi chỗ ấy!

Vân Trung Tử bước đến, cung kính hỏi:

- Đặng lão hiệp sĩ! Có kế hoạch chi xin chỉ giáo giùm cho.

- Sự hiểu biết của lão phu chỉ có thế thôi. Nhưng theo ngu ý, thì chư vị Bát Đại Môn Phái nên hợp tác thành khối, việc tiêu trừ bọn yêu tà trong mộ của Túy Tâm Tiên Tử không phải là không làm được... Thôi! Xin từ biệt quý vị.

Nói đoạn quay mình định cất bước... nhưng vừa xoay mình, một ngụm máu tươi từ miệng gã vọt trào vọt ra...

Thất kinh, Phổ Vân Thiền Sư vội vã bước tới hỏi:

- Trời...! Đặng lão hiệp sĩ đã bị nội thương rồi ư?

Khẽ lắc đầu, Đặng Công Huyền khắc khổ cười:

- Nội thương của quý vị chắc có lẽ còn nặng hơn lão phu nhiều, mong quý vị bảo trọng...

Nghe lời nói ấy không ai bảo ai, tất cả đều công nhận Thần Mật Khách nhận định rất đúng, vì họ cảm thấy ác huyết đang công tâm, đầu vầng mặt hoa, bước đi đã nặng nhọc.

Sau cái vãi chào từ biệt, Thần Mật Khách quay mình cất bước...

Phổ Vân Thiền Sư, Vân Trung Tử, Bồ Tâm Sư Thái, và Hiệp Lê Tửu Tẩu tạm ngồi xuống đất nhắm mắt dưỡng thần. Họ đều cảm thấy quá đói mệt nhọc, không còn sức để gắng gượng nữa...

Mắt nhìn theo bóng Thần Mật Khách từ từ tách xa, Văn tử Lãng vụt nhớ lại một điều rất quan trọng, mặc dù mệt mỏi, chàng cũng cố gắng sức chạy theo...

Nghe có tiếng chân người đuổi theo, Thần Mật Khách vội quay đầu lại. Thấy Tử Lãng, lão ngạc nhiên hỏi:

- Này cậu...! Đuổi theo lão có việc gì đấy?

Tử Lăng cười nhạt đáp:

- Giang Tâm Mỹ cô nương hiện tại bị lão tiền bối mang đi giam giữ nơi đâu? Xin cho tôi biết...

Ngạc nhiên, Thần Mật Khách hỏi vặn:

- Nàng đã cùng cậu đi chung kia mà?
- Tôi muốn hỏi, nàng hiện giờ chết hay sống?
- Ô! Lạ quá, lời nói của cậu là có ý gì?

Thấy thần sắc của lão già đầy vẻ chân thành, Tử Lăng hơi xúc động, liền hỏi tiếp:

- Dưới chân đỉnh Cao Sơn, phải chăng lão tiền bối đã hai lần xuất hiện?
- Đúng như vậy... Vì sự an nguy của cậu, nên lão phu mới gửi lời cảnh cáo đây thôi...!

Tử Lăng ngắt ngang:

- Sau rốt, trong tòa miếu hoang, chính lão tiền bối đã rải Huỳnh Phúc Tán, và bắt Giang Tâm Mỹ cô nương mang đi?

Hơi biến sắc, Thần Mật Khách "à" lên một tiếng:

- Quả thật có chuyện ấy à...?

Tử Lăng nghiêm sắc mặt:

- Tiếng tăm của lão tiền bối vang dội khắp chốn giang hồ, chẳng lẽ không dám nhìn nhận việc làm của chính mình hay sao?

Thần Mật Khách sa sầm nét mặt:

- Chớ nói nhảm! Nếu muốn bắt Giang Tâm Mỹ, lão phu cần gì phải rải Huỳnh Phúc Tán? Nhưng... lão phu bắt liễu đấu ấy làm gì chứ?

Tạm ngưng giây lâu, lão lại tiếp:

- Nguyên vì thấy cậu tâm địa rất tốt, cốt cách lại phương phi, làm xúc động lòng mến tài của lão, nên lão mới theo dõi và chăm sóc cho cậu. Hà tất với mớ tuổi còn non, lại không chịu dè dặt nhận thức cho mình bạch, cậu lại vu khống cho lão làm điều thất đức, chẳng là oan uổng lắm hay sao...?

Tử Lăng nghe nói, trợn tròn đôi mắt:

- Nhưng người bắt Giang cô nương mang đi, tự xưng là Thần Mật Khách, thế trừ lão tiền bối ra, lại còn có người thứ hai nữa hay sao...?

Nghe nói, Thần Mật Khách bất giác kinh ngạc đến ngẩn người ra. Suy nghĩ giây lâu, lão ta liền bảo:

- Thế cậu cứ thuật rõ tình hình cho lão phu nghe thử?

Tử Lăng lập tức đem đầu đuôi câu chuyện xảy ra ở trong tòa cổ miếu thuật lại một hồi...

Sau rốt chàng kết luận:

- Người ấy bịt mặt bằng chiếc khăn tay, mặc dù trông không được rõ lắm, nhưng giọng nói và vóc dáng của ông ta cùng lão tiền bối không khác nhau mấy!

Tay vỗ vào trán, ra chiều suy nghĩ, lão Đặng Công Huyền vụt bảo:

- Bất luận là kẻ nào, chậm lắm là một tháng, lão phu nhất định phải dò xét cho ra mới được. Đã dám mạo danh lão phu để gieo rắc việc không hay trong chốn giang hồ, chuyện này há dễ bỏ qua.

Nói xong, lão liền quay mình bước đi...

Vụt nhớ một việc, Tử Lăng cất tiếng gọi to:

- Lão tiền bối! Hãy khoan... cho tôi hỏi chút việc...

Nghe gọi, Thần Mật Khách dừng lại tỏ vẻ khó chịu:

- Chẳng lẽ cậu còn nghi ngờ cho lão phu làm việc ấy hay sao?

- Việc ấy, kẻ hậu sinh này tin rằng đã có người lạ đã nhúng tay vào... Nhưng việc tôi thắc mắc là chẳng hiểu kẻ ấy bắt Giang cô nương đi có dụng ý gì...? Lão tiền bối nhiều kinh nghiệm, chắc có lẽ đoán ra một hai manh mối...?

- o O o -